

Mt. Whitney

California, USA

Med sine 4417 meter er Mt. Whitney (midt på bildet) den høyeste i USA, utenom Alaska og Hawaii. En flott tur for den som ønsker å få med et skikkelig høyt fjell. Den kan gås som en tøff dagstur eller best, med overnattinger underveis. Vi beskriver her dagsturen fra Lone Pine, en liten by på østsiden av Sierra Nevada. Er du lur forsøker du å overnatte i Whitney Portal, ovenfor Lone Pine, der turen starter. Da får du litt akklimatisering før turen. Det er også teltplasser langs stien, men her er det meget begrenset kapasitet. Både dagstur og overnatting krever tillatelse ("permit"). Høysesong er juli og august. Da er mesteparten av snøen i topp-partiet forsvunnet, og turen kan gås som en vanlig fottur. Tidligere på året kan isøks og kramponger være påkrevet. Siden stien er så godt opparbeidet og merket konsentrerer vi oss her om å gi råd og vink angående organiseringen av turen.

Navn	Mt. Whitney
Vår vurdering	★★★★
Sted	Sierra Nevada, California, USA
Timer opp + ned	8 + 5 = 13
Total stigning	2000 meter
Utsikt	★★★★
Finne veien	Lett
Framkommelighet	Utmerket sti helt til toppen.
Luftig	Nei
Kartreferanse	USGS Mt. Whitney
Spesielle forhold	Tynn luft, tordenvær, tillatelse

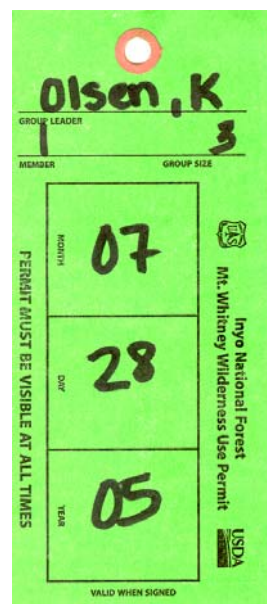
Kjørebekrivelse

Vi beskriver turen fra Lone Pine, en liten by langs Highway 395 på østsiden av Sierra Nevada. Lone Pine kan nås fra Los Angeles (4 timer), fra Las Vegas gjennom Death Valley (5 timer) eller fra San Fransisco gjennom Yosemite National Park (4 timer). Det er mange moteller i Lone Pine, men en må regne med at det kan være fullt i sommersesongen, spesielt i helgene (torsdag-søndag). Forhåndsbestilling anbefales.

I Lone Pine kan du få kjøpt kart. Men siden stien er så godt opparbeidet klarer du deg også uten kart. Det som er viktig her er å skaffe "permit" for turen (se under). Fra Lone Pine er det bare en knapp halvtime til Whitney Portal, der turen starter. Whitney Portal Road tar av fra hovedveien i lyskrysset midt i Lone Pine (opp til venstre om du kommer sydfra). Veien stiger raskt til parkeringsplassen på 2550 meter (du ser veien til høyre på bildet på forrige side). Her er det stort sett greit å finne parkering siden vi er så tidlig ute om morgenen.

Tillatelse ("permit")

Turen opp til Mt. Whitney går gjennom John Muir Wilderness, og du trenger en tillatelse for å gå her. Tillatelsen får du på Ranger Station i Lone Pine. Om du ser godt etter på høyre side av veien når du kommer inn til Lone Pine ser du skiltet med "Ranger Station" like ved skolen. Tillatelsen benyttes for å håndtere det store antall mennesker som går i disse områder, og for at alle er klar over hvilke miljøkrav som gjelder. Du må da oppgi navn, adresse og antall deltagere i din gruppe. Du må også undertegne et dokument der du bekrefter at du ikke vil forsøple omgivelsene, bære ut alt du bærer inn, m.m. Du trenger altså ikke skryte av dine alpine bragder for å få en "permit". En dagsturtillatelse er gratis. Med tillatelsen får du lapper som du og dine ledsagere må henge på sekkene (se bildet). Det er begrensninger på antall "permits" som gis hver dag. Skal du være helt sikker på å få tillatelse må du reservere på forhånd. Opplysninger om tilgjengelighet og forhåndsreservasjon finner du på Internett (søk på Mt Whitney US Forest Service).

Skal du overnatte må du ha tillatelse for det. Merk at teltplassen i Whitney Portal, og spesielt

plassene langs stien, har begrenset kapasitet. Så kan det hende at en må være tidlig ute for å få bestilt. En må betale for overnatting.

Vann og utstyr

Selv om elver og bekker i Sierra Nevada ser aldri så sprudlende friske ut må vi bære med vann. På grunn av antall mennesker og dyr, og til dels høye temperaturer finnes giardiaparasitten her, så vannet må kokes grundig før det drikkes. Det enkleste er derfor å ta med vann. På en varm dag drikker vi gjerne 3,5 liter. Om en vil unngå å bære vann både for opptur og nedtur kan det være lurt å legge igjen ”depoter” på strategiske steder.

La deg ikke lure av 30 grader pluss i Lone Pine. På toppen kan det bli meget kaldt, så du trenger varme klær. På vår tur startet vi i shorts og T-skjorte, men endte opp med flisgenser og komplett regnsett.

Tordenvær

Om sommeren bygger det seg ofte opp tordenvær omkring toppen, vanligvis litt utpå dagen. Du anbefales ikke å stå på toppen om det er tordenvær. For å unngå det er det greit å ha god tid. Med tordenværet kan det komme kraftig regn og haglbyger. Regnsett er derfor kjekt å ha.

Tynn luft

Selv om det er individuelt vil de fleste av oss kjenne at luften blir vel tynn over 3000-3500 meter. Vi merket det like etter at vi passerte den øverste telteleiren. ”Trail Camp” på 3600 meter. Først som et behov for noe lavere ganghastighet, dernest ved at vi måtte ta en pust i bakken hver 50 meter. Gå sakte! Ta pauser! Oppe på ryggen (”Trail Crest”), på 4200 moh, der turen går inn i Sequia National Park kom de første tendensene til kvalme. Herfra brukte vi over to timer til toppen, en tur vi ville tatt på langt under halvparten av tiden i lavlandet. Beregn derfor god tid på turen, slik at du kan ta alle de småpausene som kroppen krever.

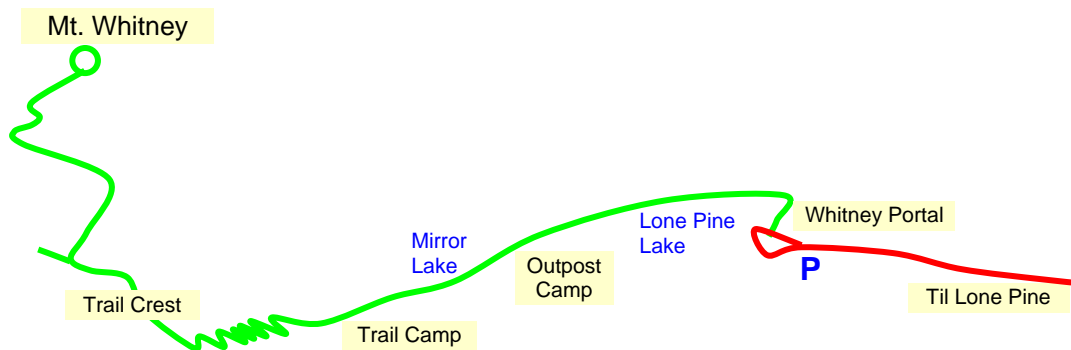
Fordelen med å overnatte er at vi akklimatiseres, kroppen får tid til å venne seg til den tynne lufta. Dette gjelder spesielt om vi overnatter i den øverste leiren (3600 meter), men selv en overnatting i Whitney Portal kan hjelpe. Ulempen med å overnatte på 3600 meter er at mange kan få problemer med å sove i så tynn luft.

God tid

Pga. tynn luft og mulighetene for tordenvær bør du gi deg god tid på turen. Vi startet å gå i syv-tiden og var først nede tretten timer senere. Da var det bare en drøy time til det ble mørkt, og på denne breddegraden blir det beksvart. En lommelykt i sekken kan derfor være en god garanti mot en uønsket overnatting ute. Nå var vi heldige. Vi hadde tordenvær mesteparten av dagen, men det var en stille periode akkurat da vi var på toppen. Skulle vi gjort dette igjen ville vi gjort som amerikanerne. De starter allerede i fire-tiden om morgenen.

Rutebeskrivelse

I Whitney Portal, ved enden av veien, finner vi skiltet med Mt. Whitney Trail. Vi har da parkert litt lengre nede i veien. Stien er utmerket. Den stiger jevnt hele tiden. I bratte skråninger er den skutt inn i fjellet, eller murt opp. Det er absolutt intet problem å finne veien, og denne gode stien tar oss helt til toppen. Kvaliteten på stien har nok mye å si for at vi i det hele tatt kan ta Mt. Whitney som dagstur.

Stien går først opp i dalen til høyre, for så å svinge over mot venstre. Vi krysser bekken i denne dalbunnen (se bildet) og går over i den venstre (sydligste) dalen som vi nå skal følge nesten til toppen.

Utsikt nedover. Vi ser Lone Pine Lake.

Turen opp går gjennom et fantastisk landskap, med en fjellnatur som er veldig forskjellig fra den vi har hjemme. Her finner vi barskogen helt inn i rasområdene, også her i 3000 meters høyde (se bildet over). Stien flater litt ut ved Outpost Camp, før den stiger igjen. Vi passerer Mirror Lake og kommer til Trail Camp. Begge disse leirene har toaletter.

Trail Camp ligger på 3600 meter. Nå skal vi opp en lang skråning, opp til Trail Crest. Stien følger en rygg i skråningen og går i mange sikk-sakker. Den er delvis skutt ut i fjellet, delvis bygget opp som vist på bildet til høyre. Her vil nok de fleste kjenne at luften er tynn. Gå sakte!

Ved Trail Crest (ca. 4200 moh) kommer vi opp på toppen av ryggen, men flott utsikt vestover inn i Sequia National Forest. Her følger stien baksiden (vestsiden) av ryggen mens vi går ca. hundre meter nedover. Der deler stien seg. Stien ned til venstre (John Muir Trail) kan nå følges helt til Yosemite National Park i vest, en to-ukers tur. Vi tar stien til høyre. Denne skråner sakte oppover, går opp mot ryggen og så over på topp-partiet. Her tar stien en bue mot venstre før den dreier mot høyre og skråner sakte oppover mot toppen. Det er vi takknemlig for. Selv med denne slake stigningen må vi ta hyppige pauser for å ta igjen pusten. Her går det mest på viljen - har vi gått så langt skal vi klare denne siste biten.

På toppen finner vi en sikringsbu.

På toppen finner vi en steinhytte, en sikringsbu som kan være grei å raste i ved dårlig vær. Men som andre hytter gir den ikke god beskyttelse i tordenvær. Da er det best å ikke være på toppen i det hele tatt.

Plaketten forteller at vi har besteget et fjell på 14495 fot.

Like til høyre finner vi en plakett som forteller at vi har funnet riktig topp (se bildet over). Dette er Mt. Whitney, den er 14 495 fot og vi har besteget den. Om turgåeren ser litt blek ut stemmer det. Her var vi slappe og småkvalme. Derfor gir vi heller ingen euforisk beskrivelse av utsikten. Det vi tenker på nå er å komme ned til tykkere luft.

Returen går samme vei og er overraskende lett. Selv om stigningen var slak den siste biten merkes det at vi nå går nedover. Vi går fortere og det er ikke lenger behov for pustepauser. Men de hundre meter med oppstigning til Trail Crest er tøffe, spesielt i starten. Først når vi igjen er nede ved Trail Camp får vi pusten tilbake, først nå forsvinner de kvalme-fornemmelsene vi har hatt de siste timene.